

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 26 квітня 2012 року № 17 (440)

ОСЬ ДЕ, ЛЮДИ, НАША СЛАВА!

17 квітня 2012 року члени Конгресу Українських Націоналістів взяли участь у заходах із вшанування пам'яті полеглих вояків УПА в урочищі Гурби.

Щороку, у Світлий вівторок, коли православні та греко-католики прославляють Воскресіння Христа, в урочище Гурби (Здолбунівський район) звідусіль прибувають люди, щоб вшанувати пам'ять полеглих вояків УПА – учасників наймасштабнішого бою українських повстанців з військами НКВД.

Битва під Гурбами була найтриваліша та найбільша за весь час існування УПА. Відбулася вона наприкінці квітня 1944 року на межі сучасних Рівненської та Тернопільської областей. Основний ареал бойових дій охопив територію між селом Антонівці та урочищем Гурби. В смертельному герці зійшлися 5 тисяч вояків УПА та понад 30 тисяч бійців каральних загонів НКВД, прикордонників, охорони тилу, на боці яких була також авіація, танки, бронепотяг, артилерія. Проявивши небачений героїзм, загони повстанців під командуванням Василя Кука прорвали вороже кільце та вийшли з оточення. Радянські війська так і не змогли досягнути своєї мети – ліквідувати оточені групи УПА. Повстанці дали відкритий бій і зберегли свої основні сили. Командири частин "УПА-Північ" та "УПА-Південь" зуміли врятувати найбільш бойові з'єднання повстанської армії, вивівши їх з бою двома великими групами до Полісся та у східному напрямку.

Закінчення на 3-й стор.

АЛЕЯ ВЕЛИКИХ УКРАЇНЦІВ

І РОСТИМЕ ДО НЕБА ДУБ СЛАВИ СТЕЦЬКО

Своєрідною перлинкою Прикарпаття віддавна вважається село Лаврів у Старосамбірському районі на Львівщині. Воно вабить до себе людей з різних країв і земель не лише неповторною природою, чистим повітрям, напоєним пахощами лісових дерев та зел, а й історичною пам'яттю, хранителем якої є прадавній монастир святого Онуфрія, який, до речі, вважається найдавнішим монастирем св. Онуфрія в Україні.

Перша письмова згадка про село датується 1291 роком. Монастир у той час уже не тільки стояв, а й був добре відомий як християнська твердиня, бо в 1292 році одержав грамоту від князя Льва Даниловича. До речі, за легендою, князь Галицько-Волинський Лев Данилович похований на території монастиря. Донині збереглися залишки оборонних мурів монастиря, тож можемо з певністю сказати, що за княжих часів стояв він не лише в обороні віри, а й в обороні держави, в обороні рідної землі.

Закінчення на 2-й стор.

 ПРЕЗЕНТАЦІЯ

ПРО ДМИТРА ДОНЦОВА ГОВОРИЛИ У КИЄВІ

23 квітня у м. Києві, в приміщенні Національної Спілки письменників України відбулась презентація перших двох томів нового найповнішого видання творів теоретика українського націоналізму Дмитра Донцова. Представив нові видання у столиці дослідник Дмитра Донцова, кандидат філологічних наук, доцент Дрогобицького державного педагогічного університету ім. Івана Франка, відповідальний редактор і упорядник книг Олег Баган.

На захід, організований Конгресом Українських Націоналістів, завітали представники патріотичних партій, науковці, активісти Конгресу, кияни.

Перед присутніми із вітальним словом виступив голова білоруського Руху солідарності "Разом" В'ячеслав Сівчик, який наголосив на тому, що український і білоруський народи, як і в часи Дмитра Донцова, і нині мають спільного ворога – російський імперіалізм.

Голова Секретаріату Головного Проводу Конгресу Володимир Манько у своєму виступі підкреслив актуальність ідей Дмитра Донцова для сучасної України. Зокрема, наголосив його думки щодо соціальної та національної справедливості.

"Від питання виборювання соціальної справедливості для широких мас суспільства Донцов перейшов до питання визвольної боротьби за справедливість національну", – сказав Володимир Манько.

Про ідею видання повного зібрання творів Дмитра Донцова, руйнування стереотипів щодо його постаті, невідомі досі широкому загалові факти із життя великого українського мислителя говорив на презентації упорядник видання Олег Баган.

Окремо дослідник торкнувся міфів, створених навколо Дмитра Донцова, зокрема втиснення цього непересічного філософа у рамки так званого інтегрального націоналізму.

"Втискання Дмитра Донцова в рамки інтегрального націоналізму є неприпустимим, це породжує демонізацію його постаті. Я називаю Дмитра Донцова "традиціоналістом", це більш точне означення його поглядів", – підкреслив науковець.

На світлині: виступає Олег БАГАН

Він розповів, що наріжною ідеєю Дмитра Донцова було формування сильного, наступального характеру української нації, викорінення малоросійства і шароварництва.

"Дмитро Донцов був першокласним геополітиком. Він задовго до Ґедройця та Бжезинського сформулював поняття середньої Європи та важливості побудови сильної незалежної України як важливого чинника стабільності сил між Європою та Росією", – наголосив Олег Баган.

Після виступу дослідник відповів на запитання присутніх.

Наприкінці презентації слово мав голова Київської організації Спілки письменників Михайло Сидоржевський, який наголосив на важливості видання творів Дмитра Донцова у сучасній Україні та формування запиту суспільства на ці твори.

Після цього Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь подякував Олегові Багану за цікаву презентацію та його подвижницьку дослідницьку працю. Від імені Конгресу він подарував досліднику книги на історичну тематику та побажав подальшої плідної роботи на ниві дослідження української історії.

Прес-служба КУН

17
4 820102 210017

АКЦІЯ

КОНГРЕСІВЦІ НА ТОЛОЦІ

Київська міська організація Конгресу Українських Націоналістів разом із столичними осередками УНП, УНА-УНСО, СОУ та ВУТ "Просвіта" провели толоку, на якій прибирали сміття на території Національного музею історії України. Акцію було приурочено до Дня пам'яток історії та культури.

Активісти взялись очистити територію музею від побутового, соціального та духовного сміття. До побутового сміття вони віднесли пластикові пляшки та різні папери, до соціального сміття – недопалки та пляшки з-під пива, а до духовного – незаконно встановлену на території музею каплицю УПЦ МП. Саме з вуст церковників цієї каплиці неодноразово лунали слова про те, що України не існує, а українці насправді є малоросами.

Толока розпочалась із мітингу. До присутніх звернувся голова Секретаріату Головного Проводу КУН Володимир Манько, який нагадав, що ось вже кілька років поспіль Київський осередок Конгресу веде боротьбу з незаконною культовою спорудою. "Ми подавали чисельні звернення до керівників усіх щаблів влади, і столичної, і центральної. Переважна більшість надавала нам типові бюрократичні відписки, але були й такі, які непрямо натякали на те, що каплиця дійсно є незаконною. Проте, дивним чином, ця споруда досі стоїть та продовжує отруювати душі українців", – зазначив він.

Манько наголосив на недопущенні ухвалення законопроекту № 9690 "Про внесення змін до деяких законів України (щодо передачі об'єктів культурної спадщини релігійним організаціям)", за яким планується вивести з-під володіння держави ряд національних православних святинь.

Під час мітингу слово мали Віктор Горбач (УНП), Ігор Мазур (УНА-УНСО), Микола Оцун (СОУ), В'ячеслав Толпига (КУН), Ірина Соколовська (КУН).

За ініціативи столичного осередку УНП у часі мітингу пройшли збори ініціативної групи киян щодо винесення на сесію Київради проекту рішення про демонтаж незаконно встановленої каплиці УПЦ МП. Такий проект рішення буде подано до Київради після збору відповідної кількості підписів.

Прес-служба КУН

Стояв твердо, не зважаючи на удари долі, – святиня була майже знищена вогнем, – бо мав високу місію просвітляти не лише душі, а й уми. З 1691 року монастир став очільником усіх монастирів околиці. А з 1790 року по 1911-й при ньому була головна окружна школа. Зрозуміло, велися і зберігалися архівні документи. Досліджувати історію сюди свого часу приїжджали І.Нечуй-Левицький, Я.Головацький, І.Франко, М.Грушевський, І.Крип'якевич, О.Барвінський, В.Щурат, О.Духнович, А.Шептицький.

Шість років тому Старосамбірська районна рада започаткувала проект "Посади отчий ліс". Площу для цього вибрали поблизу монастиря. Ініціатори мали на меті реалізацію відразу кількох задумів. Винищення прадавніх прикарпатських і карпатських лісів з елементарної наживи перетворилося в трагедію – природа жорстоко мстить за варварське ставлення до неї. Тож ліс треба посадити. Крім того, як підкреслив голова Старосамбірської районної ради Володимир Горбовий, це своєрідний спосіб зібрати разом багатьох людей різних поколінь – вихідців з цих країв, які корінням своїм походять з цієї землі, і дати їм відчути це коріння, яке живить їх. Це духовний бік справи, який підсилюється ще одним дуже важливим аспектом: в майбутньому лісі закладено "Алеї великих українців". На цих алеях висаджують дерева, привезені з малої батьківщини людей, які свою працю, ціле своє життя поклали на вівтар служіння Батьківщині. Уже зараз тут ростуть дерева Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесі Українки, Степана Бандери, Євгена Коновальця.

На території самого монастиря росте дубок, привезений з Ватикану й освячений папою Іваном Павлом ІІ. Біля кожного дерева – відповідна табличка. Зрозуміло, з часом таких дерев стане більше, адже Україна за свою історію породила так багато талантів і героїв.

Проект так сподобався підгірянам, що перетворився в гарну традицію: щороку в першу суботу після Великодня біля монастиря збираються люди, щоб садити ліс. Приходять сім'ями, компаніями і поодинці. За шість років у проекті взяло участь близько чотирьох тисяч осіб, висаджено 3000 саджанців.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

АЛЕЯ ВЕЛИКИХ УКРАЇНЦІВ

І РОСТИМЕ ДО НЕБА ДУБ СЛАВИ СТЕЦЬКО

Андрій Лопушанський посадив дуб *(див. світлину)*, вирощений в селі Романівка на Тернопільщині, де народилася Слава Стецько. Чому саме цю постать захотів увіковічнити на рідній землі?

– Для цього є різні причини, – відповів, – у тім числі, й особисті. Пані Слава Стецько була моїм добрим другом і наставником. Такі люди, як вона, – рідкісний дар Бога на землі. Світла пам'ять про неї – це те найменше, чим можемо віддячити за її подвижницьку працю, за мужність, велику любов до людей, до України. Це деревце, а воно колись виросте й перетвориться в справжнього дубавелетня, нагадуватиме про неї молодшим поколінням крізь десятки, а, може, й сотні років. І ще. Якось задумався: скільки людей в Україні зараз можуть собі сказати: я знав чи знала Славу Стецько? Гадаю, не одна сотня. Бо дуже щедрою була вона на різні зустрічі й бесіди. З кожним намагалася поділитися не лише думками, а часточкою своєї душі, своєї любові до України. І вони несли ці думки, ці почуття, цю віру в завтрашній світлий день, в майбутнє України, її державності, до своїх рідних, друзів, просто знайомих. Тож скільки людей насправді може сьогодні сказати: я (мої рідні, друзі, знайомі…) знав Славу Стецько? Думаю, дуже багато. Її полум'яні промови, як народного депутата, з трибуни Верховної Ради чула вся Україна. І кожен, хоч на мить, відчував, як добро і правда стукають у його серце, тому переконаний – на нинішньому етапі нашої історії саме ім'я Слави Стецько, як носія національної ідеї, може стати об'єднуючим символом для всіх українців. Бо без ідеї нема нації.

Цієї весни в проекті вперше взяв участь відомий меценат Андрій Лопушанський.

– Навіть не думав, що зустріну тут так багато людей, яких не бачив десятки років, – сказав він.

Добру справу галичани завжди починають з молитви. Не став винятком і цей день. Після того, як відслужили молебень, ще багато добрих слів сказали представники місцевої влади, інтелігенції, політики, просто пересічні громадяни.

– В результаті, – поділився враженнями пан Лопушанський, – витворилась якась особлива атмосфера. Ніби справді відчуваєш оте пракоріння роду, клич предків. У таку хвилину готовий грудьми, серцем своїм захистити кожну травинку, не кажучи вже про людей, своїх співвітчизників.

Леся РУПНЯК

ПІЗНАЙ ПРАВДУ!

У ВІННИЦІ ПРЕЗЕНТУВАЛИ ФІЛЬМ "СЛУЖБА БЕЗПЕКИ ОУН"

За ініціативи обласної організації Конгресу Українських Націоналістів 12 квітня у м. Вінниці відбувся показ фільму "Служба безпеки ОУН. Зачинені двері", що розповідає про багатолітнє протистояння Служби Безпеки ОУН одній із найжорстокіших спецслужб світу – радянському НКВД.

На презентацію було запрошено режисера фільму Віталія Загоруйка.

Захід, організований націоналістами, відвідало більше сотні людей, половина з яких була молодь, а також викладачі вінницьких вишів, представники політичних партій, громадських організацій, козацтва, містяни.

На презентацію стрічки приїхав із Києва референт Конгресу Руслан Єгоров. У своїй промові він відзначив, що показовим є показ такого фільму у Передвеликодній Чистий четвер, незважаючи на потужну протидію влади чужорідних олігархів, правду історії вже не приховати, назад до такого ганебного минулого вороття немає, а фільм "Служба безпеки ОУН" є ще одним кроком уперед.

Незабутнє враження на присутніх справив виступ учасника підпілля ОУН у Вінниці, 89-річного ветерана УПА, багатолітнього в'язня радянських концтаборів, члена проводу Вінницького КУН Михайла Климчука, який розповів, якою важкою була доля повстанців-підпільників, що боролись проти обох окупаційних політичних режимів – радянського та німецького, терпіли нелюдські катування на Колимі та в Сибіру. Проте, підкреслив ветеран, він за тим не жалкує, адже то була жертва для України.

Голова Вінницької молодіжної референтури Конгресу Євген Ільчук відзначив, що радянська окупаційна влада намагалась змішати із брудом слово "націоналіст", виставити підпільників зрадниками. "Теперішня влада також всіляко намагається викорінити із нашої історії сторінку про боротьбу УПА. Тож фільм молодого режисера, за походженням із Донеччини, є голосом правди до обдуреного народу, і мав би демонструватись на центральних телеканалах", – підкреслив Євген у своєму виступі.

Фільм, створений у співпраці із Службою безпеки України, надзвичайно зацікавив вінничан, тому режисер Віталій Загоруйко відповів на численні запитання глядачів, які стосувались не лише творчого процесу, а й намагань українських посадовців приховати та викривити правдиву історію народу.

Пан Віталій приїхав до Вінниці вперше, він високо оцінив рівень вінницької глядацької аудиторії, яка до кінця показу та обговорення фільму залишилась у залі майже у повному складі: "Зібрались саме ті!".

Голова Вінницької обласної організації Конгресу Націоналістів В'ячеслав Березовський подякував гостеві за його творчу працю, яка доносить історичну правду до народу, та від імені вінничан вручив подарунок – книгу Романа Коваля "Тернистий шлях кубанця Василя Проходи", героєм якої є земляк режисера фільму, що пролив свою кров на Вінниччині у часи Визвольних змагань 1917–1920 років.

Завершився захід традиційно – Гімном України.

Незважаючи на те, що після Києва, Львова, та Тернополя у Вінниці відбулась лише четверта в Україні презентація фільму, який розкриває малодосліджену сторінку історії, жоден із запрошених засобів масової інформації не виявив зацікавлення у спілкуванні із непересічним молодим митцем. Мабуть, журналістам цікавіше писати про "бурульки, які падають на голови", або у Вінниці вже відновили діяльність горезвісних "темників"…

Прес-служба Вінницької ОО КУН

Наші корпункти

Вінниця	В'ячеслав Березовський	(067) 258-55-71
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-33-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

СПАДЩИНА

СВЯТО У КВАДРАТІ

Автопортрет Едварда Козака-ЕКО на виставці в Нью-Йорку. 1988 рік

Невідомі малюнки великодніх листівок Едварда Козака (ЕКО) знайшлися через місяць після того, як йому до двох одиничок домалювався нуль. Взагалі, з двійок починалося його життя – двійками і закінчилося (22.01.1902–22.09.1992). І все в його творчій вдачі на два помножувалося.

Про день, коли народився ЕКО, знає кожний – День Соборності. Він, до речі, за ці січневі "двійки" в історії України не по-дитячому змагався, хоч і був на наш теперішній віковий сенс підлітком. Служив в Українських Січових Стрільцях, в Українській Галицькій Армії й у 1922 був одним з підсудних у процесі Української Військової Організації, сидів у польській тюрмі. І все це з ним відбувалося, коли готувався підвести риску під першою своєю двадцяткою.

Вловімо різницю. Що все ж таки краще: мати двадцять і твердо воювати за свою країну, як це було в українських хлопців у ХХ столітті, чи у тому ж віці сьогодні скидати "бомби" на віртуального противника в інтернет-кафе? У цій "віртуальності", на яку підсіли нинішні покоління двадцятирічних, – чи не криється в ній суть нинішнього хронічного чоловічого інфантилізму?…

Едвард Козак належав до модерного мистецького покоління українців, народжених з приходом ХХ століття. Їх об'єднувала світоглядна новаторська настанова: не протиставляти життя – творчості, свободу творчості – свободі Нації, християнського почуття обов'язку – розмаїто естетичному пізнанню світу. Коли у двадцятих в тюремній камері митець ладив гумористичний журнал і шаржував своїх співкамерників і охоронців, то це, певно, не означало зухвалості проти страху смерті. Покоління, яке щиро вірило в Бога і ставилось до життя швидше як до своєї відповідальності перед Богом, мало такі органічні риси у світобаченні, як іронія і самоіронія, що допомагали зберігати гідність у найтяжчих умовах.

В українській ментальності взагалі засадничим є погляд, що лише на позір обставини залежать від людських намірів і чину. Імперські й більшовицькі експансії викликали в українців не лише високу ідеалістичну поставу опору щодо поневолювачів, а ще й всепереможну іронію. І це завжди доводило до сказу усіх, хто претендував над нами панувати, особливо москалів. Попри їхню жадобу бути зверхниками, їх дратувала недосяжність українського духу, просякнутого християнською любов'ю до життя.

І саме ця величність духу, помножена на життєлюбну іронію і самоіронію, визначає стиль ЕКО. Аристократична легкість його малюнку, урівноваженість високої символіки із розмаїтними сюжетами – книжними, фольклорними, побутовими – от причина, з якої Е.Козак протягом усього свого життя був улюбленим художником для дітей і дорослих. Його естетична помірність, делікатність і витонченість лягають на душу української людини у будь-якому віці. Гадаю, взагалі через його творчість найкраще пізнавати українську людину – ту, що створена за Божим образом і подобою.

В цьому контексті це – герой великодніх малюнків Едварда Козака, молодий вояк Української Повстанської Армії. Що головне в його зображенні? Символіка дії.

Звернімо увагу. На одній з листівок – молодий гуцул з рушницею за спиною дзвонить у дзвін. Він трохи відхилився, тримаючи мотузку, ніби готуючись до наступного удару. В усій його поставі – молодеча енергія, радість, піднесення. Дзвоном, зображеним на тлі силуету церкви, урочисто сповіщається про Воскресіння Христове. І водночас, певно, скликається український люд – на боротьбу проти окупантів і усілякої нечисті – нацистської, кремлівської...

Важливо, що, крім конкретно-історичної рамковості малюнків, вони містять у собі узагальнення – аналогію до відповідних обставин також і нашого часу. Бо ж невипадково ці малюнки знайдені саме зараз. ЕКО ніби передає крізь них спонуку для нації встати в обороні споконвічних цінностей воскреслої України.

"Смертю смерть подолав" – такий сенс прочитується у малюнку, де зображено смертельно пораненого вояка УПА, який до останнього подиху боронить віру Христову і свій нарід. Цю єдність митець передає вербовим орнаментом, що передусім асоціюється з в'їздом Ісуса Христа в Єрусалим.

Емблематика героїчного чину УПА – три зображених у русі типові силуети вояків з рушницями: різного віку, місцевостей, суспільного стану. Асоціація з вартою чи похідною групою. Ніби з глибини зображення, з далини сходить сонце Христового Воскресіння у вигляді церкви і сонечка.

Кольористика усіх трьох малюнків, які символізують героїку УПА, втілена суміщенням чисто чорного і білого кольорів із тоновими рожевим і сіро-блакитним. Ці малюнки жанрово відповідають високій поезії, інші ж два – розповідні й сюжетні: на одному – маленька сестричка протягує пораненому братові великодній кошик, на другому – вояк із великоднім кошиком загнуздав коня й рушає в дорогу. Тут, на весняному тепло-зеленому тлі, окреслюються білі постаті із коричневими і чорними вкрапленнями. Так, ніби ЕКО за кольоровою гамою визначає стильове і жанрове трактування теми: узагальнено-символічне і життєво-приземлене.

Цікаво, що серед друкованих листівок 50-х років знайшлася підписана поштівка, за кольористикою і стилем схожа із вище згаданими оповідними. На ній зображений працьовитий заєць, який натхненно пензликом розписує писанку. Між іншим, за спогадами, митець, який хіба уві сні розлучався з олівцями, пензлями і фарбами, малював своїх неповторних характерних звіряток, не відриваючи олівець від паперу. Чи слід виключати, що і ця листівка була створена у таборовий період сорокових років у Німеччині? Ні. Але те, що вона не входила в серію ескізів великодніх листівок 1948 року, – точно. Бо ця серія об'єднувалась тематикою виключно героїчної боротьби УПА.

Власне, на конверті, в якому лежали ці п'ять малюнків, олівцем було позначено: "Великодні листівки 1948 року" без вказівки на автора. Але хіба Едварда Козака з ким іншим сплутаєш?

Інше питання – як саме ці ескізи опинились в архіві славного подружжя наших провідників? Можна припустити, що ці малюнки на друк були передані до Мюнхену Славі Стецько, яку з 1948 року було призначено головним редактором друкованого органу "АБН-Кореспонденс" та редактором часопису "Український огляд".

Зазначу, що серед друкованих мені, принаймні, за віднайденими ескізами листівок не траплялось. Тому припускаю, що з якихось причин їх таки надруковано не було. Але з яких? Може, щоб ця потужна енергетика високої духовної боротьби з нечистю, яку мали герої УПА, передалася нам напряму? ЕКО, як геніальний митець і націоналіст, мав провидіти, наскільки ця міцна, як криця, віра в Бога і Україну, збережена в його малюнках, нам сьогодні потрібна! А ще більше потребуватимемо її завтра, коли, святкуючи сімдесятиліття утворення УПА, з бойовим настроєм підемо захищати свій вибір на вибори...

Ольга РІЗНИЧЕНКО

Оригінали великодніх листівок ЕКО з архіву подружжя Ярослава і Слави Стецько

СКОРБОТА

ПАМ'ЯТІ ДРУГА

Він уже пішов від нас. Не віриться, що не стало Ореста Викрикача. Людини скромної, та ім'я його хочеться написати з Великої Літери. Очевидно, що він був добрим сином, як і найкращим чоловіком, батьком, дідусем. Був вчителем від Бога. Людиною доброю, сердечною, порядною. Для кожного мав щире слово і сердечну пораду. Зате щодо переконань українського націоналіста, які сповідував усе своє життя, був твердим, як криця.

Ніколи не міняв поглядів, партій. Розум мав гострий і прагматичний, душу сердечну, а в серці була велика любов до України і українців. І не на словах. Він словом, вчинком боровся за становлення і розвиток Української держави. В молоді роки, будучи членом ОУН (б), мав псевдо "Юрко Романець".

У жовтні 1993 року був одним з ініціаторів створення Конгресу українських націоналістів на Сокальщині. І майже десять літ очолював районну організацію КУН, а потім, до останніх днів життя, був членом районного проводу. З його ініціативи в Сокалі проводили суд над КПРС, конференцію про псевдособор, на якому заборонили діяльність греко-католицької церкви, також з його уст лунали полум'яні слова про визначних діячів націоналістичного руху, зокрема, Сокальщини. Про них часто писав на шпальтах районного часопису "Голос з-над Бугу", а також націоналістичних видань "Шлях перемоги", "Нація і держава", виступав по радіо. Не переставав шукати матеріалів, які стосувалися історичних постатей України і нашого краю. З цими доповідями, як староста хору "Повстанець", об'їздив Сокальщину, разом з хористами побував у містах та селах Львівщини та Волині.

Для нього не просто пафосними словами були заповіді Декалогу українського націоналіста, бо він щиро сповідував їх і справді жертовною працею здобував Українську державу, а якби треба було, то готовий був згинути за неї..

Ми щиро сумуємо за другом Орестом Викрикачем. Висловлюємо щире співчуття родині покійного. Таких людей не забувають. Він був українцем, націоналістом, патріотом. Він залишив свій слід у наших серцях і душах.

Вічная пам'ять.

Іван ГУБКА, Микола ПШЕВЛОЦЬКИЙ, Тарас ГЕНТОШ, Тарас РОНДЗІСТИЙ, Ігор ДАНИЛИХА, Ірина БЕРЕСТ, Юрій АНТОНЯК, Іван СОРОКА, Марія ГРИЦАЙ, Максим САВКА, Ігор ДАЦЮК, Іван КАЛИШ, Роман МОНАСТИРСЬКИЙ, Світлана КСЬОНЖИК, Ігор ХОМ`ЯК, Ярослав ОЛІЙНИК, Оксана ГАЙДУК, Роман ЩВЕД, Вадим КОНДРАТЮК, Володимир ОГІНСЬКИЙ, Оксана ПРОЦЬ, Валентина МИХАЙЛЕВИЧ, Віктор ОЛЕЙЧУК, Любов КРАВЦОВА, Андрій БАБУХ, члени Спілки політв`язнів Сокальщини, Сокальської станиці вояків Братства УПА, районної організації Конгресу Українських Націоналістів.

ОСЬ ДЕ, ЛЮДИ, НАША СЛАВА!

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Не був винятком і цей рік. Вшанувати пам'ять воїнів прибули чисельні представники української політичної еліти, громадські діячі, народні депутати України, представники влади, українська інтелігенція, духовенство, колишні повстанці та просто небайдужі українці, які прийшли віддати шану тим, хто воював і загинув за Україну. Гурби відвідала делегація Конгресу Українських Націоналістів, яка взяла участь у панахиді за загиблими вояками УПА та поклала квіти до їхніх могил.

Цього дня у Свято-Воскресенському чоловічому монастирі в урочищі "Гурби" була відслужена Божественна літургія та заупокійна літія за загиблими вояками. Богослужіння очолив Високопреосвященний Іларіон, архієпископ Рівненський і Острозький, у співслужінні Високопреосвященного Онуфрія, архієпископа Вінницького і Брацлавського; Високопреосвященного Нестора, архієпископа Тернопільського і Бучацького, та численного духовенства з Рівненської та Тернопільської єпархій.

Після запричасного стиха зі словом до присутніх звернувся архієпископ Онуфрій, який наголосив на неприпустимості торгівлі політичними поглядами заради власної вигоди.

Архієпископ Іларіон закликав присутніх до християнської любові та єдності в ім'я розбудови незалежної України та молитов за загиблими українськими воїнами.

Далі відбулося покладання квітів загиблим воїнам та театралізоване дійство – військово-історична реконструкція бою під Гурбами.

Урочистості завершилися фестивалем патріотичної пісні за участі відомих виконавців.

Прес-служба КУН

ВАКХАНАЛІЯ

УТРАКВІЗАЦІЯ
СЕВАСТОПОЛЬСЬКОЇ ШКОЛИ І ОСВІТИ

Українське слово і освіта у Севастополі стали вже занадто розповсюдженими і дорогими, тому єдину українську школу міський бюджет флотської столиці України забезпечити не в силах. Тож у зв'язку з відсутністю достатніх коштів на утримання (треба трохи більше мільйона гривень на рік) ухвалою сесії міської ради закрили єдину у Севастополі українську школу. Зайвою виявилася у системі міської освіти.

Для української громади постанова Севастопольської міської ради від 10 квітня про закриття єдиної у місті української загальноосвітньої школи I-III ступенів – школи-інтернату № 7 стала своєрідним Пасхальним "подарунком".

Інформаційні агентства не без злорадства передали інформацію, що "дітей з українського інтернату переведуть в інтернат № 4, який створено для дітей з затримкою психічного розвитку". Направивши українських діток в "школу для розумово відсталих дітей", міська рада на тій же сесії затвердила "Региональную программу развития русского языка и русской культуры в Севастополе на 2012–2016 годы". Виявилося, що на відміну від затратного українського інтернату, якраз для цієї програми у бюджеті міста на 2012 рік знайшовся таки один мільйон гривень: на російську культурну діяльність виділено 778 тисяч гривень, на освіту – 128 тисяч, на підтримку російських ЗМІ та інші потреби "языка" – 88 тисяч. На думку депутатів, либонь, "великий и могучий" на відміну від української мови перебуває мало не в інкерманських штольнях, не почуєш і не побачиш, а на майдані Нахімова кляті за почуте російське слово вже за барки хапають. Тож на сесії міськради фінансове вливання в "могучий язык" стало головним питанням порядку денного. Кошти українських платників податків у дотаційному місті, виявляється, для цієї справи таки знайшлися. Про підтримку державної української мови, про кучмівсько-ющенківський колегіум – довгобуд, звичайно, на сесії вже взагалі не мовилося.

Запит восьми народних депутатів до Президента України стосовно недопустимості закриття єдиного україномовного навчального закладу у Севастополі Верховна Рада України 13 квітня не підтримала.

Особливо красномовними, які засвідчили суть ухвалених рішень і в Севастополі, і у Києві, стали коментарі до цих новин на місцевих сайтах, котрі протягом десятиліття натхненно пропагують у Севастополі "слов'янське братерство" та крайню необхідність двомовності.

ВМС України ще у часи президентства Ющенка від впливу на громадське життя міста були відсторонені. Конгрес українців Севастополя та ряд інших громадських організацій з цього приводу відмовчалися – говорити вже нічого, все сказано і продемонстровано. Лише голова Севастопольської "Просвіти" заявив, що проти ліквідації українського навчального закладу не перечить: інтернат розміщувався у колишньому дитячому садочку і не мав багато чого необхідного з інфраструктури та матеріально-технічного забезпечення сучасного рівня навчання дітей, мовляв, ганьба для України вчити українських дітей в таких умовах.

Це дійсно так. Створений у першу чергу на вимогу військовослужбовців ВМС України у 1997 році, інтернат майже не розвивався. Вважалося, що єдина українська школа розміщується у дитячому садочку тимчасово, Президент Леонід Кучма ще напередодні своєї другої каденції у 1998 році урочисто заклав камінь на місці будівництва української школи-колегіуму на 720 учнів. "Це буде найкраща школа у Севастополі", – заявив тоді Президент. Про свій патронат над школою-колегіумом заявила і Києво-Могилянська академія. Та камінь вандали поцупили, Кучма і нові керівники "Могилянки" про свої обіцянки забули, тож єдина українська школа і далі продовжувала тіснитися в колишньому дитячому садочку.

Коли до влади в Україні прийшов нинішній Президент, грянула "табачниківська" оптимізація загальноосвітніх шкіл. Під "оптимізацію" у Севастополі першою потрапила школа-інтернат № 7 – прямо посеред навчального року у жовтні 2010 року чиновницьким розчерком пера у інтернаті закрили перший клас! Відтоді, попри протести батьків і української громади, намагання позбутися української школи у Севастополі не припинялися. Кількість учнів поступово зменшилася з 200 до 50. Багато з батьків стверджують, що управління освіти свідомо зменшувало кількість учнів, відмовляючи їм у прийомі заяв на навчання їхніх дітей в інтернат. Процес зменшення кількості вихованців постійно супроводжувався не лише закриттям першого, а за ним і наступних класів, а й вимогою до батьків перевести своїх дітей з українського інтернату у інші навчальні заклади. Це питання на колегії управління освіти розглядалося декілька разів.

А що школа-колегіум? Питання зрушилося з місця у 1998 році, коли вперше кошторис на її будівництво був включений у міський бюджет, кошторисна вартість якого з року в рік зростала і зараз складає понад 98 млн. грн.

Та далі справа не пішла. І лише звернення III Всесвітнього форуму українців у серпні 2001 року до Президента України, листи Військової ради ВМС ЗС України та української громади до Кабінету міністрів України прискорили будівельний процес. Активне будівництво розпочалося у 2008 році, коли севастопольську державну адміністрацію очолював Сергій Куніцин. Тоді звели три поверхи конструкції будівлі, було оголошено, що навчальний процес розпочнеться з 1 вересня 2010 року.

Тихо минула ця дата. З приходом до влади "команди професіоналів" Валерія Саратова будівництво української школи завмерло. На відміну від розвитку російської мови у бюджеті Севастополя 2012 року на будівництво української школи-колегіуму коштів не знайшлося зовсім. Так, вже 13 рік поспіль процес будівництва школи-колегіуму наочно демонструє відношення місцевої влади до проблеми навчання дітей державною мовою.

Промайнуло 1 вересня 2011 року. Свідченням "турботи" Партії Регіонів про майбутнє покоління громадян незалежної Української держави є гробова тиша на будівельному майданчику та перекинутий рекламний плакат перед тривалим довгобудом. Великої біди в закритті єдиного українського загальноосвітнього навчального закладу в міському управлінні освіти і науки не бачать. За словами його керівника Ірини Заєць, батьки, які не хочуть, щоб їхні діти навчалися в інтернаті № 4, можуть влаштувати їх у будь-яку іншу школу. До того ж, кажуть, у місті є гімназії № 5 і № 8, де навчання дітей поряд з російською, проводиться і українською мовою. Чого вам ще треба?

При цьому реформатори севастопольської школи покладаються на досвід західних демократій, зокрема тих, де існує офіційна двомовність – як у Канаді, Бельгії чи Швейцарії. Та ніхто з них не намагається належним чином з'ясувати їхню специфіку та пануючу в наших гімназіях, де українські діти лицемірно позбавляються своєї національної ідентичності.

Двомовність по-севастопольськи – це коли всі розмовляють російською, українська мова у словнику носіїв російської заперечується та ігнорується. Саме з цієї причини у наших же російсько-українських навчальних закладах скрізь панує російська мова, російський дух і "сєвастополєвєдєніє", педагоги між собою, діти на перервах, та й директори гімназій спілкуються російською. Там відсутня українська мовна аура і практика, українська мова звучить лише на уроках, є вторинною і не стає рідною для випускників. Інколи батьки жаліються, що, приводячи дитину до першого українського класу, досить часто чують від директора і таке: а чого ви дитину не посилаєте до російського класу?

Відзначимо, що Україна на довгому шляху до своєї незалежності подібні реформи вже проходила. Реформування освітнього процесу у Севастополі повністю повторює польську шкільну реформу 1924 року. Тоді Польща, захопивши західноукраїнські землі, ухвалила закон про утраквізацію, тобто про польсько-українську двомовність у навчальному процесі. Його автор, професор Станіслав Грабскі, похвалявся в сеймі, що за двадцять п'ять років у Польщі українська проблема зникне зовсім. За цим законом були закриті всі українські гімназії і семінарії, українська кафедра у Львівському університеті, які існували з часів Австро-Угорщини. Це був прямий наступ на українську мову польського уряду у загальній програмі "полонізації" краю.

Щось подібне ми бачимо сьогодні у Севастополі при намаганні його повністю русифікувати. Чого Польща добилася законом про утраквізацію? Добилася масової радикалізації населення Західної України. Що виховають севастопольські чиновники від освіти, покаже час, бо українська проблема у місті, де 25 відсотків його мешканців складають етнічні українці, не вирішується протягом всіх двадцяти років незалежності України, навпаки, загострюється дедалі більше. Одна, хоч і більша частина мешканців, має постійне "право на историю и русский язык", інша подібного права грубо позбавляється.

На завершення відзначимо, що німецькі нацисти, захопивши у 1942 році Севастополь, відкрили в окупованому місті українську школу. Севастопольська міська рада, абсолютну більшість депутатів якої складають члени Партії Регіонів, у незалежній Українській державі єдину українську школу у Севастополі закрила. Здається, аналогії проводити тут не потрібно. Лише привітаємо лідера місцевих "регіоналів" Володимира Яцубу, як і лідера цієї партії в Україні загалом, із завершенням утраквізації шкільної освіти по-севастопольськи.

Повторивши освітянські вправи професора Грабского, чи не повторить партія Регіонів його результат?

Мирослав МАМЧАК,
Севастополь

РЕПЛІКА

ПАВЛО ЧИ НЕ ПАВЛО?..

Інцидент зі співачкою Гайтаною, роздутий нашими ЗМІ, може справити таке враження на світову спільноту, нібито у нас українські націоналісти переслідують представників національних меншин, і взагалі в Україні процвітає расизм. А як насправді? Насправді у нас вільготно живеться кому завгодно – тільки не українцям, бо вже давно всіма визнано, що у нас бути українцем не так-то просто.

В цей інцидент чомусь швиденько, як за чиєюсь командою, дружно втяглись навіть вчені. І вони, вчені, в своїх міркуваннях договорились до того, що, виявляється, у нас людині будь-якої національності досить любити Україну, підтримувати все позитивне в Україні, щоб бути українцем. Тож, йдучи за таким міркуванням, виходить, в Україні немає національних меншин і взагалі немає національного питання, бо тільки вкрай збочений громадянин України може не любити землю, на якій живе. А як же тоді бути з тими рядками нашої Конституції, де йдеться про національні меншини? Отож, все просто і ясно. В Україні всі громадяни – українці. Так вирішили наші вчені. А спитали вони про це, скажімо, у татарина чи поляка, що є громадянами нашої країни? Думаю, навряд чи вони погодяться зватися українцями. Бо хай вони будуть тричі патріотами України, але ж ніколи не забудуть про своє національне коріння. Тому що так Богом дано кожній людині. Саме Богом, а не вченими.

Відверто кажучи, всі ці розмірковування навколо інциденту з Гайтаною, як на мене, навмисне роздмухуються, щоб в черговий раз ошельмувати українських націоналістів, тобто патріотів України, і виправдати вилучення із наших паспортів графи про національну приналежність. Оце і все мудрування з цього питання.

І насамкінець. Знаєте, оця маячня навколо доволі простого питання нагадує мені ситуацію, змальовану в нарисі в якійсь газеті у 90-х роках, коли один селянин, з діда-прадіда українець, запаморочений тим гармидером, що розпочався у нас, вийшов на вулицю, вхопив себе за вуха, розчепірив їх і заволав: "Хто ж я такий? Павло чи не Павло?.."

Юрій ОШ,
Суми

ТРИБУНА

Марина ТКАЧУК

"ФРАНЦУЗЬКИЙ ОФІЦЕР НЕ МОЖЕ ЗРАДИТИ АНГЛІЙСЬКОГО КОРОЛЯ"

У судовій епопеї щодо вшанування борців за волю України, яку ініціювала лідерка Прогресивної соціалістичної партії України Наталя Вітренко, знову перемогли українські патріоти й здоровий глузд.

Як уже писала "УМ", два роки тому Наталя Вітренко оскаржувала указ, яким свого часу Президент Віктор Ющенко вшанував борців за українську незалежність у XX столітті. Після десятка слухань Окружний адміністративний суд Києва у липні 2011 року відхилив позов прогресивної соціалістки. Але Наталя Вітренко подала апеляційну скаргу. І позавчора надвечір Київський апеляційний адмінсуд поставив чергову крапку в справі: ухвалив рішення залишити апеляційну скаргу Вітренко без задоволення.

У відповідь на спічі Вітренко

Прогресивні соціалісти зустріли рішення Феміди очікувано: одразу запідозрили упереджене ставлення суддів (хоча донести свою позицію позивачка мала удосталь можливостей і часу). Представники ж проукраїнського "фронту" не приховують від рішення апеляційного суду задоволення – надто багато нервів і сил забрала ця справа. Вітренко і в цьому суді влаштовувала годинні спічі про "звєрствованія бандеровцев" щодо "ріднокровних братів росіян-білорусів", долучила до справи нову партію проросійських видань, задіяла одіозного керівника українського філіалу Інституту країн СНД Володимира Корнілова. Витримати ці багатогодинні вияви ненависті до українства, зізнаються учасники процесу, було вкрай важко.

Представники проукраїнського табору теж мали що сказати. Беззмінна учасниця усіх судових засідань, дочка президента Української головної визвольної ради Кирила Осьмака пані Наталія, отримавши слово, зауважила: "Позивачка наголошує на співпраці ОУН-УПА з фашистською Німеччиною і мовчить про те, що найбільше у складі німецьких військових сил було саме російських формувань, які виконували й каральні операції. Зокрема, відомий полк СС "Фролова", який входив до складу російських дивізій СС і брав участь у 1944 році у придушенні Варшавського повстання".

Як докази, українські патріоти демонстрували фотокартки зі спільних радянсько-нацистських парадів і свідчення німецьких жінок, зґвалтованих радянськими "визволителями".

Син репресованого радянською владою лікаря Олесь Гриб намагався змалювати історичні події тих часів, довести, що кожна нація має право боротися за свою незалежність. Пояснював ситуацію із досвіду власної родини: "Мої дядьки не були націоналістами. Вони просто брали в руки зброю і захищали свою хату, свою родину від ворога, яким для них була радянська влада. Мотивація в людей тих часів була зрозуміла й логічна: кожен окупант заслуговує на кулю". Саме тому, звертався Гриб до суду, закиди позивача про те, що упівці – зрадники народу, безглузді. "Французький офіцер не може зрадити англійського короля", – нагадував Олесь Гриб позивачу французьке прислів'я.

Що й слід було з'ясувати

Представник Степана Бандери-молодшого (а в цьому процесі ще й – Юрія Кука, сина головного командира УПА після загибелі Романа Шухевича) адвокат Роман Орєхов звертав увагу суду на юридичні аспекти справи: той факт, що апеляційна скарга Вітренко не відрізняється від позову до суду першої інстанції; що позивачка так і не змогла чітко довести, які ж її права та свободи порушив оскаржуваний документ (лідерка ПСПУ зазначила в заяві, що "указ змінив її життя, позбавив спокою, сплюндрив діяльність її батьків і завдав моральних страждань"). Орєхов наполягав на тому, що згадуваний президентський указ – це нормативний акт, який не є актом індивідуальної дії. А всі представлені позивачкою докази, які ледь вміщалися на столі в суддів, так і не доводять, що указ Ющенка був незаконним. А саме це судові й слід було з'ясувати.

Апеляційний суд, провівши у справі чотири засідання, залишив рішення першої інстанції без змін. Юрій Шухевич, син командира УПА, який приїжджав на судові засідання зі Львова, зізнається, що вагався щодо позитивного результату справи. Проте рішенням задоволений: "Думаю, що воно справедливе. Адже підстав у Вітренко та її оточення подавати позов до суду не було ніяких – Ющенко ухвалив цей указ, не порушуючи жодного закону України".

Олекса Чорнота, правозахисник, представник Юрія Шухевича в суді, переконаний: "Найважливіший результат цього судового процесу – це висновок, зазначений у мотивувальній частині постанови Окружного адмінсуду, який лишається незмінним. А суд постановив, що "жодним судовим рішенням, у тому числі, вироком Нюрнберзького трибуналу, діяльність перерахованих в указі формувань (зокрема, УПА, ОУН, "Карпатської Січі") засуджена як фашистська не була". І цей висновок суду можна тепер використовувати у боротьбі з тими україноненависниками, які стверджують протилежне".

ДАЛІ БУДЕ?

Попри рішення апеляційного суду, остаточно "розслаблятися" опоненти Вітренко не збираються: лідерка прогресивних соціалістів неодноразово заявляла, що має намір пройти всі судові інстанції, включно з Євросудом. Надалі зазначену справу має розглядати Вищий адмінсуд. "Можливість знову донести свою політичну позицію Вітренко не знехтує, – каже Роман Орєхов. – У ВАСУ значно краще приміщення, кращі умови, вбиральні. І ця політична трибуна ближча до влади".

"УМ", 20-21 квітня 2012 р.

НАТАЛЯ ОСЬМАК – ПРО ФАЛЬСИФІКАЦІЇ УКРАЇНОФОБІВ

(з виступу на суді)

Документи, які позивач подала до суду, вимагаючи визнати Указ недійсним, лише підтверджують сформований тоталітарним СРСР "образ ворога" минулої війни. У своїй доповіді позивач використовує "маніпулюючу інформацію", фальсифікацію подій, замовчує одні факти з тенденційним підбором інших, підміняє поняття – партизансько-повстанська боротьба ОУН і УПА – військове явище, розглядає як бандитизм – кримінальне явище. Робить натиск на жорстокість українських повстанців, повністю замовчуючи жорстокість НКВД. Доповідь рясніє більшовицькими кліше: "бандерівці – вороги українського народу", "фашистські запроданці", "зрадники" тощо.

Документи і публікації, які надала позивач, – це вироки і ухвали Військового трибуналу військ НКВД стосовно людей, які не були громадянами СРСР, діяли не на території СРСР, і фактично ці документи є свідченнями злочинів СРСР.

Позивач надає як "докази"та посилається на документи, які були виготовлені в період, коли СРСР керувала ВКП(б)-КПРС, партія, злочинна діяльність якої почалася з бандитського перевороту і захоплення влади в 1917 році, розв'язання громадянської війни, використання хімічної зброї проти власного народу на Тамбовщині, масових вбивств мирних людей, розстрілів заручників, створення концтаборів. Саме ця злочинна організація, діяльність якої засуджена не тільки цивілізованим світом, але і власним керівництвом на чолі з М. Хрущовим, допомагала Гітлеру прийти до влади, навчала військовій справі Ґерінга, Ґудеріана, забезпечувала нацистів озброєнням та технікою.

Друга частина документів, якою оперує позивач, належать перу збройного загону ВКП(б)-КПРС – ГПУ-ОГПУ-МГБ-КҐБ, які в своїх катівнях не лише винищили мільйони людей по всьому світові, а й залишили Монблани брехні. Вбивства українців Петлюри, Коновальця, Ребета, Бандери за кордоном, Вільгельма Ґабсбурга (Василя Вишиваного), Августина Волошина на території СРСР є свідченням міжнародної злочинної діяльності Кремля. Голодомор, визнаний геноцидом проти нас з вами, наших батьків та дідів багатьма країнами світу, є свідченням злочинної діяльності цих органів і проти України.

Серед публікацій – книжки різними мовами співробітника КҐБ Віктора Поліщука, якого так люблять старі енкаведисти і комуністи.

Заявлений позивачем збірник "Хатынь. Трагедия и память", – "цікаве, інформативне, здійснене на високому науковому рівні видання",– пише професор Слов'янського педуніверситету Василь Горбачук, але позивач дозволяє собі фальшивити, сподіваючись, що цей збірник, виданий у Мінську в кількості 50 примірників, мало хто прочитає. Скільки разів у промосковських ЗМІ істерично стверджувалося, що 118-им батальйоном командував Р.Шухевич, який начебто за успіхи в каральних операціях навіть отримав нагороду з рук самого Гітлера! Брехня! У книзі "Хатынь. Трагедия и память" ні в слідчих документах, ні в коментарях чи іменному покажчику не фігурують ні "Нахтігаль", ні Шухевич, ні буковинці, ні ОУН та УПА. Тому мимоволі дивуєшся, на що тільки здатна божевільна лють українофобів.

Частина документів належить відомим польським фальсифікаторам історії українсько-польських відносин Семашкам.

У посиланні на московського історика Дюкова Олександра Рашидовича, директора "Фонда содействия актуальным историческим исследованиям "Историческая память", позивач не сказала, що коли п.Дюкову на судовому засідання було задано питання, чи була боротьба ОУН і УПА боротьбою за незалежність України, він відповів: "Так".

Серед так званих документів, що є у папках, які я передивилася, мою увагу привернули такі:

– Акт о злодеяниях немецко-фашистских захватчиков и их пособников польско-украинских националистов в м. Маневичи Маневичского района Волынской области.

1944 года, октября месяца 20 дня.

Очевидно, малися на увазі поляки не з материкової Польщі, а польські колоністи-окупанти на Волині. В документі слово "польско" закреслене і зверху написано "немецко". Вийшло "немецко-фашистских захватчиков и их пособников немецко-украинских националистов"

Т. 3., арк. 162 "Репрессии против населения начались с приходом немцев в начале июля м-ца 1941 г. Когда в Меденичах расположились словацкие армии и словацкие солдаты, то солдатами началась погоня за евреями и стали их заставлять чистить уборные".

Т. 3., арк. 180. Акт (записаний зі слів неписьменної жінки).

"… Эти пять человек убиты польсконемецкими националистами.

О чем и составлен настоящий акт.

У документі слово "польско" виправлене на "украинско".

У документах, які подають як докази, виправлення має бути засвідчене підписом. Я це бачила у протоколах допитів мого Батька. В документах, поданих позивачем, підписів про виправлення немає.

У всіх документах, надісланих ГАРФ, є обов'язкове трафаретне словосполучення "немецко-фашистские захватчики и их пособники" без зазначення національності "пособников", але позивач в "пособничестве" звинувачує лише українців.

У Другій світовій війні в різних військових структурах брали участь десятки мільйонів осіб. В УПА було всього 40 тисяч осіб, сказала в своєму виступі позивач. Це ж треба так сильно налякатися цієї, кількісно неспівмірної з іншими, військової формації, щоб і на цьому процесі так перелякано репетувати. Слухаючи щойно (18 квітня) представника позивача Володимира Марченка, я вже боялася, щоб з ним не трапився апоплексичний удар. Але обійшлося, бо це ж лише акторство.

Ваша честь, дії позивача є насправді зусиллям виправдати злочинні дії влади СРСР, очолюваної КПРС, вони спрямовані проти нас, українців, нашого права проживати і господарювати на своїй землі, проти природного обов'язку кожної нації боротися за незалежність, свободу та рідну землю. Гаслом вояків УПА було: "Свобода народам, свобода людині!"

Дії позивача мають за мету знищення української державності, про що позивач говорить часто, відверто і не криючись. А це заклик до кровопролиття. Ми ще не забули як розпадався СРСР, не забули саперні лопатки генерала Родіонова в Тбілісі, гусениці радянських танків, які чавили молодих людей, і багато інших кривавих подій. А на захист Української держави встануть мільйони.

Прошу апеляційну скаргу залишити без задоволення, а Постанову Окружного адміністративного суду від 15 липня 2011 року, якою відмовлено в задоволенні позову, залишити без змін.

ІНТЕРВ'Ю З ПОЛІТИКОМ

"ЩОБ ЄВРОПА ДО НАС СТАЛА БЛИЖЧОЮ"

Єгана АМІРАСЛАНОВА

Минулої неділі в Баку відбувся мітинг об'єднаної опозиції – другий в цьому місяці. Вперше за сім років влада надала офіційний дозвіл на проведення мітингу восьмого квітня, що, на думку політологів, є неабияким досягненням націонал-демократів. Політичне життя в Азербайджані вирує масовими протестами проти авторитаризму, переконливою ознакою якого є наявність політв'язнів. Ситуація в країні спонукала демократичні сили до об'єднання. Більшість із них, у тому числі такі потужні, очолювані відомими політиками партії, як партія "Мусават" (голова – Іса Ґамбар), Народний фронт Азербайджану (голова – Алі Керимли), а також низка громадських організацій створили Громадську палату, яку ще називають альтернативним парламентом Азербайджану.

Одна із засновників Громадської палати Єгана Амірасланова нещодавно побувала в Україні. В Києві вона, зокрема, зустрілася з Головою Конгресу Українських Націоналістів Степаном Брацюнем і головою Української Всесвітньої Координаційної Ради Михайлом Ратушним. А перед тим перебувала в Діловому, що на Рахівщині. Тут, у географічному центрі Європи, разом з українськими друзями з Центру журналістських досліджень країн ГУАМ "Шовковий шлях" вона провела незвичайну акцію, яка викликала резонанс у "центрі Європи".

Ми зустрілися з пані Єганою, щоб одержати інформацію, так би мовити, з перших рук. Єгана Амірасланова – відома в Азербайджані тележурналістка, за другою освітою – юрист, займається правозахисною і політичною діяльністю. На виборах до Мілі Меджлісу вона тричі перемагала своїх суперників, але щоразу результати підрахунку голосів фальшувалися, її не "пропускали" в парламент через принципову та активну позицію. Нині її "справу" – про участь у виборах до парламенту в 2010 році – розглядає Європейський суд. Єгана Амірасланова та ряд інших азербайджанських політиків, які фактично перемогли на виборах до Мілі Меджлісу, але не були визнані його депутатами, виступили співзасновниками Громадської палати, навколо якої й об'єдналися опозиційні сили. В Україні вона не вперше.

– Що привело Вас в Україну цього разу?

– І традиція, і обов'язок. Традиційно дружні відносини між українським і азербайджанським народами пройшли випробовування на міцність у нелегкі для наших країн часи. У нас свято шанують пам'ять і могилу Миколи Гулака, друга і соратника Тараса Шевченка по Кирило-Мефодіївському товариству. З вдячністю згадують Валерія Марченка, який, проживаючи певний час в Баку, написав працю про русифікацію Азербайджану. Ми пишаємося тим, що перший посол Азербайджанської Демократичної Республіки в УНР Юсиф Везір Чеменземенли 22 січня 1919 року єдиний із амбасадорів, виступав на Софійському майдані і сердечно, українською мовою, привітав українців із Святом Соборності.

Особлива сторінка, про яку ще не достатньо знають на моїй Батьківщині, – це боротьба моїх земляків у лавах Української Повстанської Армії.

– До речі, азербайджанці брали участь у Конференції поневолених народів, яка поклала початок створенню Антибільшовицького Блоку народів.

– Так, про це щойно мені розповів під час нашої зустрічі Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь. Я дізналася, що Президентом АБН була легендарна Слава Стецько, познайомитися з якою мали за честь наші політики, і була надзвичайно схвильована, коли розглядала її фотокартки, портрет, речі, пов'язані з її пам'яттю, зокрема, журнал АБН "Свобода Народів", який виходив у незалежній Україні і заступником головного редактора якого був наш друг, активний учасник відновлення незалежності Азербайджану Ельхан Нурієв.

– Він багато зробив для поширення в Україні позитивної інформації про Вашу країну, для утвердження взаєморозуміння і поваги між нашими народами.

– До речі, Ельхан Нурієв представляв Центр журналістських досліджень країн ГУАМ "Шовковий шлях" під час акції, яка відбулася в географічному центрі Європи. Як я сказала, в Україну мене привело почуття обов'язку – перед моїм народом. У той день, коли мої соратники проводили мітинг у Баку, вимагаючи звільнити політв'язнів – а їх близько п'ятдесяти, – я прибула в Ділове, щоб звідти донести до європейців наші прагнення: бути разом з демократичним світом, жити за європейськими стандартами, за європейськими цінностями. Разом з українськими друзями, одягнута в український національний одяг, я стояла в "центрі Європи" під прапорами Азербайджану та України, з транспарантом "Ми не проти Євробачення, а проти диктатури!", сподіваючись, що нас-таки почує і підтримає Європа. І справді, нас почули громадяни європейських країн. Жодне авто чи автобус, що прямували трасою на Захід, не проїхали мимо нас, щоб не зупинитися. Від спілкування з небайдужими людьми – іноземцями в мене було відчуття, що Європа для нас стала ближчою.

– Ваша акція в "центрі Європи" справді гідна подиву й захоплення. Треба, щоб про неї довідалися й в Баку. Що, на Вашу думку, перешкоджає Азербайджану в його поступі до тих самих європейських стандартів життя?

– Насамперед – корупція. Адже в нашого народу є всі підстави жити заможньо. Всевишній подарував нам багаті надра. Щорічний видобуток нафти в Азербайджані складає 30 мільйонів тонн. Народ наш працьовитий, підприємливий. Та плодами щедрої землі користується купка людей, які узурпували владу й грабують країну задля власного збагачення. Тим часом азербайджанцям доводиться шукати кращої долі поза межами Батьківщини, або ледь-ледь зводити кінці з кінцями на рідній землі. Корупцією пронизані всі сфери життєдіяльності країни. Як її подолати – рецепт простий. Коли Президента Грузії запитали, як йому вдалося позбутися корупції, хабарництва, Саакашвілі відповів: "А я сам не беру хабарів".

– Ви згадували про вимогу опозиційни сил звільнити політв'язнів...

– Розумієте, за ґратами опинилися не лише ті, хто, займаючись політичною чи громадською діяльністю, поводився "не так", як цього хотілося б владоможцям, тобто послідовно займав принципову позицію, дбаючи насамперед про інтереси народу. В країні, де панує диктатура, права людини ігноруються апріорі. Режим може позбутися будь-кого, хто йому не вгодив, перебуваючи навіть на високих щаблях державної влади. Так, "солідний" термін ув'язнення одержав колишній міністр охорони здоров'я, людина покійного Гейдара Алієва. Він належав до "партії влади" і гостро, навіть грубо критикував опозицію. Та сталося так, що десь і в чомусь він перейшов дорогу правлячому клану, йому інкримінували... фінансування державного заколоту і посадили. Вже з тюрми він попросив пробачення в лідерів демократичних сил – Іси Ґамбара, Алі Керимли, взагалі опозиційних сил за завдані їм образи.

Втім, кожний, хто виходить на вулицю, щоб взяти участь в акціях протесту, ризикує потрапити за ґрати. Приміром, коли одна із структур Громадської палати – жіноча організація, яку очолює заступник голови НФА Гюзель Байрамли, вийшла на акцію протесту з вимогою відпустити на волю молодих інтелектуалів, яких запроторили за ґрати тільки тому, що вони критикували владу, санкції не забарилися. Нас посадили в "воронок", відвезли в міліцію і вимагали підписати заяву, що "більше так робити не будемо". Ми відмовилися. Нас ще тримали сім годин, тоді оштрафували і відпустили

– Як я зрозуміла, в демократичному середовищі вам вдається уникати самопоборювання вже хоча б тому, що опозиційні сили об'єднуються. Про які ще позитивні тенденції можна сьогодні говорити?

– Так, провідні політичні партії об'єдналися навколо Громадської палати, як і низка громадських організацій. Позитивною ознакою, тенденцією останніх років я б назвала те, що про свою підтримку азербайджанського народу, а значить – і опозиції відкрито заявили авторитетні й відомі в країні представники інтелігенції – діячі науки і культури. Серед них – академік Рафік Алієв, професор, політолог із світовим ім'ям Джаміль Гасанли, всесвітньо відомий кінорежисер, "оскароносець" Рустам Ібрагімбеков і багато інших. До боротьби за свободу і демократію, за гідне життя свого народу дедалі більше долучається молодь – сучасна, освічена, з гарвардськими дипломами в тому числі. А це вже – сила, якщо вона виступає за свої ідеали єдиним фронтом.

– А як було на останніх мітингах?

– На мітинги приходить понад десять тисяч осіб. Звичайно, охочих набагато більше, та до них вживаються превентивні заходи. Так, автобуси із районів у Баку взагалі не пропустили. До так званого 20-го кілометра, де нам дозволили проводити мітинг, люди змушені були добиратися пішки, оскільки весь транспорт, який рухався в цьому напрямку, зняли з лінії. Та незважаючи на репресії та провокації, в мітингах взяли участь всі опозиційні сили, в тому числі ті, що не входять до Громадської палати, приміром, Форум азербайджанської інтелігенції. Одне слово, всі, хто вболіває за долю свого народу, виступили єдиним фронтом, ухвалили резолюцію, одна з вимог якої – "Геть диктатуру!" Вірю: ми переможемо.

– Справді, коли – "Разом нас багато – нас не подолати". Це мені пригадалися слова із пісні, яку ми співали під час Помаранчевої революції. Успіхів Вам, і перемог!

Розмову вела
Ольна ДМИТРЕНКО

P.S. А 22 квітня Єгана Амірасланова вже виступала на мітингу в Баку. Її палка, аргументована і гостра промова викликала великий резонанс: мітингуючі вітали її бурхливими оплесками, а влада... Вже наступного дня владоможці заходилися "вживати заходи"... до членів родини Єгани. Приміром, декого шантажували звільненням з роботи, комусь погрожували. Грубий, примітивний тиск на Єгану Амірасланову, шантаж родиною не припиняються. Їй, думаю, доводиться не просто. Проте – свободу не спинити!

ЖАХ!

КОЛИ ПРИ ВЛАДІ "ДИКІ ЛЮДИ"

Юлію Тимошенко побили у Качанівській колонії – це жахливе повідомлення вже не викликає сумнівів. Так, уповноважений Верховної Ради з прав людини Ніна Карпачова заявляє про наявність синців на тілі у Юлії Тимошенко.

Про це йдеться у заяві омбудсмана.

У документі зазначається, що представник уповноваженого за дорученням самої Карпачової "24 квітня здійснив візит без попередження до Качанівської колонії, де зустрівся з Юлією Тимошенко", для з'ясування обставин щодо заяви про її побиття конвоєм.

"У присутності начальника Качанівської колонії Тимошенко надала згоду представнику омбудсмана на зовнішній огляд місць тілесних ушкоджень. Під час зовнішнього огляду було встановлено наявність синців на передпліччі, ділянці ліктьового суглобу правої руки, а також значного розміру синця у правій пахвинній ділянці живота", – йдеться у заяві.

Тимошенко підтвердила свою попередню заяву щодо побиття під час конвоювання її до лікарні без згоди.

Уповноважений з прав людини вимагає від Генпрокурора порушити кримінальну справу та відсторонити від виконання посадових обов'язків всіх причетних до факту даного поводження з Тимошенко під час конвоювання з колонії.

Також від керівника пенітенціарної служби уповноважений вимагає забезпечити всю належну медичну допомогу відповідно до рішення Європейського суду з прав людини та висновку українських та іноземних лікарів.

Ганебна і неадекватна поведінка влади знімає, нарешті, полуду з очей у тих, хто за неї голосував. Били жінку, а далі ще й "запустили" в інтернет бридкеньке відео. Схоже, в середовищі "регіоналів" нема людей, яким були б притаманні честь і гідність, – ці якості вони підмінили жлобством. Між тим, "диких людей" у світі не пускають ні у владу, ні в пристойне товариство.

Л.ВОРОНЕЦЬ

ДУМКИ З ПРИВОДУ

РОСІЯ І НАТО: КІНЕЦЬ І ПОЧАТОК

Петро МАСЛЯК

Створення бази НАТО в Росії в місті Ульяновську – надзвичайно показова і знакова геополітична подія початку XXI ст. Новообраний президент Росії В.Путін, виступаючи перед парламентом країни, підтвердив це рішення, що легітимізує його як мінімум на найближчі шість років. Не має значення, як цю базу називають політикани: логістичним центром, пунктом базування чи перевалочним ядром. Саме всі ці складові і визначають сутність військової бази НАТО в Росії. Якраз за назвою "логістичний центр", яка абсолютно не зрозуміла для більшості росіян, сором'язливо і ховається сам факт створення першої, але не останньої, військової бази "агресивного, антиросійського, антислов'янського і антиправославного військово-політичного альянсу". Цитую російських же політиків. І деяких "українських" теж.

Пригадую, як років 17 тому я в одній газеті надрукував статтю, де на основі методів такої собі, звичайно ж "буржуазної лженауки" футурології, щось на кшталт генетики чи кібернетики, пророкував, що в Росії немає іншого виходу, як у майбутньому створювати на своїй території бази НАТО. Що тут почалося! Важко описати. Редакція відмовилася мене надалі друкувати, так як її завалили листами "мудрагелі", які прямим текстом стверджували, що газета надає свої сторінки для публікацій психічно хворим людям. Мовляв, швидше росіяни переселяться на Марс, ніж створять на своїй території базу НАТО. І що ми маємо? І росіяни залишилися в Росії, і база НАТО народилася.

Цікаво було б послухати думку всіх цих представників "непорушного правлячого блоку комуністів з олігархами-капіталістами" в "нашому" парламенті. Це ж саме вони всю свою минулу передвиборну кампанію побудували "для лохів" на тому, що, бачите, нам не по дорозі з НАТО, американськими "підносами" і "прочейбелогвардейськойсволочью". Тільки в братні обійми, так би мовити, ведмедя. То що з того вийшло, панове-товариші? Що ви тепер будете співати перед цими виборами? Бо ж "братня Росія", можливо, об'ївшись українського твердого сиру, абсолютно "неканонічної" квадратної форми, раптом стрункими рядами рушила в обійми НАТО, черговий раз показавши своїм українським прихильникам відому фігуру зі сплетених пальців.

Про що ж йшлося в тій моїй статті, яка просто випередила час? Там писалося про те, що в Росії в майбутньому не буде іншого виходу, як проситися під парасольку НАТО, скидаючи, як непотрібний баланс, територію аж по Урал. Якщо Росія і далі очікуватиме, то прийдеться віддати її аж по Волгу. Схоже, що російське керівництво знає те, чого не знають наші всілякі там політологи і консультанти нинішньої влади України. Ульяновськ вибраний абсолютно не випадково. Як відомо, це місто стоїть саме на Волзі. Таким чином опосередковано вже дано сигнал "кому треба", що саме цей "східний вал" і є тим останнім рубежем, який поки що чисто психологічно Росія готова захищати. Натовська база створюється нібито для обслуговування військ Альянсу в Афганістані. Але давайте поглянемо на карту. Є міста і південніше, і східніше, які краще підходять для цієї місії. Просто, це дійсно знакове місто, батьківщина Лєніна і останній східний форпост Росії перед неминучою експансією китайців і ісламського світу.

Для мене очевидно, що саме через цю базу американські війська будуть проводити евакуацію з Афганістану. В них просто немає іншого виходу. А ось що буде робити Росія з усім цим Євразійським союзом вкупі з Митним союзом, коли війська НАТО покинуть Афганістан? Невже комусь не зрозуміло, що після цього вся Центральна Азія разом з Казахстаном і Північним Кавказом вибухнуть як атомна бомба? Вважаю, що ще до цього Росія буде вимагати від НАТО створення його військових баз не лише в Самарі і Волгограді, але і в Ставрополі, і Краснодарі. І "ненависну" систему ПРО саме по Волзі поставлять.

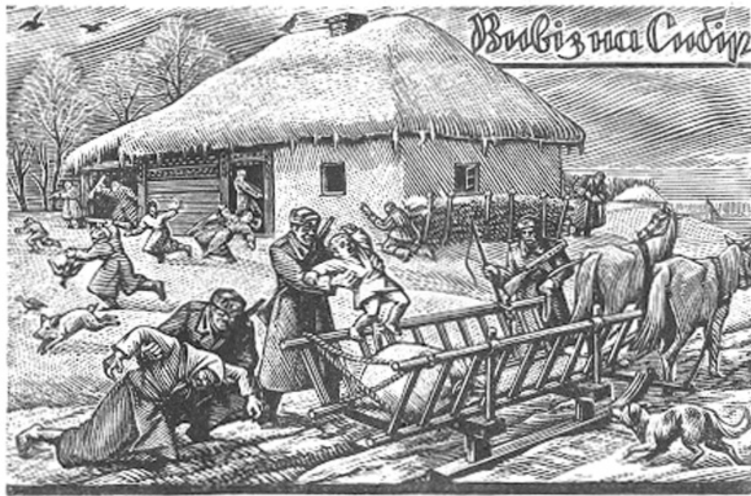
Якраз в контексті створення бази НАТО в Поволжі і міститься для нас вибір за кого голосувати на майбутніх парламентських виборах. Або ми увійдемо до ЄС і НАТО, або будемо втягнуті в чергове протистояння Росії з ісламським світом і Китаєм, а наші діти і онуки стануть в котрий раз гарматним м'ясом для Росії. Нагадаю тим, у кого коротка пам'ять, скільки українців загинуло в російсько-китайській війні в районі острова Даманський чи під час російсько-ісламської війни на Північному Кавказі у XIX ст. Пам'ятайте про це, люди, і голосуйте не серцем, а розумом. Бо "непорушний правлячий блок комуністів і олігархів-капіталістів" саме на "проклятому Заході" тримає свої гроші, давно купив там квартири і будинки, навчає своїх дітей і онуків. Вам же просто морочать голову, і створення бази НАТО в Росії – найяскравіше підтвердження цього.

СПОГАДИ ПОЛІТВ'ЯЗНЯ

ЇХ СУДИЛИ НА 25 РОКІВ, *А ЇМ НЕ БУЛО 18-ТИ*

Напевно, жодна країна світу не має такої трагічної історії, яка випала на долю України. Страшне лихоліття судилось багатостраждальному українському народу, нашій молоді. Багато патріотів загинуло на полі бою, а скільки їх замучено і розстріляно! Скільки загинуло від голоду в сталінсько-берійовських таборах. Ця стаття присвячується борцям за волю і незалежність України, які пройшли сталінські тюрми, ГУЛАГи, висилку і вкрили своїми кістками простори від Сяну до Колими, Воркути і просторів Сибіру. Я належу до категорії саме таких людей. Мені довелося пройти п'ятнадцятирічну голгофу Колимських таборів і висилку до Приморського краю.

1949 року за зв'язок з ОУН-УПА, за любов до України, я, учень 9-го класу, був арештований і засуджений Тернопільським воєнним трибуналом на 25 років ув'язнення (це заміна смертної кари) і на 5 років позбавлення громадянських прав. Після оголошення вироку мене перевели в загальну тернопільську тюрму, помістили в 25-у камеру, де більшість засуджених були юнаками віком 18-20 років, а деяким і 18-ти не було. Вони не знали поцілунку нареченої, вони не чули співу соловейка. Вони знали голод і холод. Вони чули удари на своєму тілі, вони бачили холодні очі своїх катів. А ті молоді дівчата? Вони не знали кохання, ласки, не рахували кування зозулі. Вони зазнали великі муки, свист нагайки і забували рахунок годинам. Вони не чули болю, а серця наливались ненавистю, коли мертві тіла їхніх друзів викидали на звалище і засували бульдозером.

Після поневіряння в тюрмах Тернополя і Львова нас завантажили в товарні вагони і повезли кого на Колиму, кого – у Воркуту, а кого – в простори Сибіру. Рушив поїзд на схід. Ми зі сльозами на очах прощались з рідною Українською землею і своїм народом. За нашим поїздом їхав другий ешелон з п'ятикутною зіркою і червоним прапором – то везли на виселення наших батьків, матерів, сестер і братів. У товарняках, на сорокаградуснім морозі, народжувались українські діти і помирали, не доторкнувшись до материнських грудей. Люди – виснажені, без води, їжі – гинули тисячами, їх викидали з вагонів, як непотріб.

Україно! Це був твій народ. Його тілами всіяні сибірські землі. Скільки моїх ровесників не можуть приклякнути на могилі батька чи матері! Ми не знаємо, де могили наших братів і сестер, а наші батьки не знають, де могили їх дітей. А багато з них не знають, де їхня батьківщина – благословенна Українська земля, звідки їхні батьки, чи далекий Сибір, де вони народилися? Скільки сибіряків живуть без батьківщини, а вони, – діти твої, Україно! І їхнє життя – це твоє життя. Залишились могили в тайзі, де згубилася чиясь недоспівана юність, недолюблена перша любов. А скільки пережили ми, діти тих, кого називали ворогами народу! Скільки разів нам, ще дітям, було кинуто вслід "бандерівці". А сьогодні ми заявляємо перед цілим світом, що ми гордимося тим, що ми – бандерівці. Ми гордимося Бандерою, що був українцем, стаємо на коліна перед його мужністю, перед його пам'яттю. Нам соромно, що називали нас ленінцями.

Дорогі посивілі друзі по боротьбі за волю матері-України! Перед вашою мукою, перед вашими ранами, перед вашою пам'яттю, перед вашою мужністю повинні низько схилити голови нинішні юнаки і дівчата.

У 1953–1954 роках проти сталінського режиму в концлагерях політв'язні Норильська, Кінгіра, Воркути і Колими піднялися на повстання.

Ми сміло йшли під кулі
із піснями,
Коли помер найстарший
обер-кат.
Ми страйками своїми,
повстаннями
Комуністичний
розхитали лад.

На сьогодні залишилось нас дуже мало.

Кожний день з великим жалем на душі відходять наші друзі на вічний спочинок, багато з них хворіють, прикуті до ліжка, більшу частину грошей з мізерної пенсії витрачають на медикаменти. На 21-му році Незалежності ми не визнані на державному рівні борцями за волю України, тому що в Україні влада – суцільні кочубеї і жодного – Мазепи.

На догоду кремлівським вождям вони будують Україну без національної ідеї, без ідеології, історії, ставлять на керівні посади московських лакеїв, які фальсифікують українську історію і ллють бруд на нашу Незалежність. Галичан обзивають нацистами і фашистами, віддали російській п'ятій колоні інформаційний і гуманітарний простір, телевізійні канали засмічені російськомовними передачами, закриваються українські школи. Серед таких керівників – міністр освіти і науки Д.Табачник і ряд інших. Розривається серце над долею землі, якою керують зрадники і перевертні.

Поетеса Ліна Костенко нагадує нам слова білогвардійського генерала Корнілова: "Я ничего не боюсь, кроме позора России". Отож, коли в нас з'являться при владі справжні патріоти, які нічого не боятимуться, крім ганьби України, тоді ми збудуємо справжню Україну – це слова Л.Костенко.

Перед нами в 2012 році поставлена велика відповідальність. Маємо вибрати новий парламент, а це надія на нову генерацію політиків, які повинні прийти в парламент. Демократи наші, молимо вас: об'єднайтесь! Заради вільної України відмовтеся від особистих амбіцій, від розкошів, бо вони тимчасові. Подумайте про той знедолений народ і про майбутнє наших дітей, а головне – про Україну.

Ми боролись, в бою
помирали,
І по тюрмах страждали,
Поневолену Україну
З московського ярма
визволяли.
Не одная жертва
За Україну впала!
Слава Україні!
Всім героям Слава!

Ілля КОВАЛЬ,
політв'язень колимських таборів,
учасник ОУН-УПА,
член районного проводу КУН,
м.Зборів

ЗА УКРАЇНУ, ЗА ЇЇ ВОЛЮ

І ПОВІЄ ВОГОНЬ НОВИЙ З ХОЛОДНОГО ЯРУ

Степан СЕМЕНЮК

Учасник тих далеких повстанських подій писав, що в кожному ліску, в кожному селі чи хуторі був повстанчий загін. По всій Україні, в тій чи іншій формі боротьби з наїзниками рокачи брали участь мільйони. Чому ж ми тоді не перемогли? Так, то правда, що большевики принесли нам революцію з Півночі на штиках і штиками жорстоко її встановляли. Але правдою є й те, що Україна не мала своєї армії, спроможної протиставитись наїзникам, бо соціалістичний Уряд Української Народної Республіки своєю постановою від 1 лютого 1918 року, на догоду Москві (Леніну), демобілізував і розпустив українську армію. Україну було самороззброєно.

Серед усіх відповідальних людей в Уряді УНР, що розуміли важливість власного війська для становлення незалежного життя держави, були Симон Петлюра та командир Січових Стрільців Євген Коновалець.

Скористалися на тому наші недруги з Півночі, і Заходу, і Півдня. Наче за змовою, почали збройну агресію проти Української держави.

А Україна не мала вже свого регулярного війська. І мусила статися національно-державна катастрофа. Тодішній Уряд України на вмів, не хотів і не розумів народу, не розумів вимоги і потреби часу, не спромігся на створення власної армії, що довело до Крут.

Тож не дозвольмо сьогодні повторити тієї помилки! Україна мусить мати сильну сучасну українську армію, яка могла б зупинити кожного агресора!

Повстанська боротьба проти московської большевицької і білої окупації, яка тривала роками, була наслідком антидержавної Соціалістично-комуністичної політики Винниченків. І хоч повстанський рух був національно-патріотичним і соціально-захисним, він був також продовженням боротьби за Українську державність. То на їхній крові і жертвенній волі зродились після війни ті, які на своїх прапорах і в своїх серцях написали: "Здобудеш Українську державу або згинеш у боротьбі за неї!" та "Змагатимеш до поширення сили, слави і багатства українського народу!"

Сього нам ніхто не дасть і за нас не здобуде.

Довготривалий (бо ще в тридцятих роках на Донбасі обстрілювали з кулеметів райкоми компартії) повстанчий опір большевицькому комуністичному агресорові, який терором, підступом і зрадою нищив окремі повстанські загони, часто був політичним відчаєм, обороною хутора. І був розгромлений. Як наслідок, в Україну прийшов страшний терор, Голодомор тридцятих і сорокових років ХХ ст.

Щоб зрозуміти, чому повстанська Україна тоді програла, треба між іншим добре і уважно прочитати книжку В.Шкляра "Чорний Ворон". Найгрізнішою зброєю большевиків проти Української держави і її захисників – армії і повстанців була провокація. То провокатори допомогали чекістам арештовувати і розстрілювати провідників повстанського опору. То вони, вовки в овечій шкірі, знищували кулеметами провід опору. І сьогодні знову роблять те саме, також – у священичих рясах.

Чому так діється? Причина проста.

Українці скинули з себе ярмо – і саме цього не хочуть їм подарувати.

І сьогодні ті ж самі люди не хочуть нам простити, що після довгої неволі ми здобули державність. Вони знають, що без власної держави народ перестає бути нацією, стає тільки донором для чужої сили, яка його гнітить.

Віддаючи поклін усім тим, що тут і по всій Україні, і поза нею, загинули в боротьбі з наїзниками за Українську Суверенну державу, пам'ятаймо: воля і державність нікому не дається раз і назавжди. Їх треба щоденно здобувати і будувати, також зброєю і тяжким трудом. Волі і держави ніхто нам не принесе і не подарує. Світ рахується тільки з сильними, самі мусимо творити нашу силу, наше багатство, нашу державу, наше військо!

Від княжих часів, Київської Русі, через Козацьку добу, через Українську Народну Республіку і повстання двадцятих років, Української Повстанської Армії сорокових і п'ятдесятих років ХХ ст. ми пройшли через бої, неволю, тюрми, російські ГУЛАГи і німецькі Кацети, йшли сибірськими, заполярними степами і тундрами, йшли непоконані, йшли до України, України – Суверенної Держави. Захистимо і збережемо її на віки! Це наш обов'язок перед минулими і майбутніми поколіннями. Амінь!

Повстанці з Холодного Яру. 1922 рік

ПАМ'ЯТЬ

КВІТНЕВІ МЕМОРІАЛЬНІ ЗАХОДИ В ХОЛОДНОМУ ЯРУ

Один із їх організаторів – Конгрес Українських Націоналістів

12 квітня (за н. ст.) 1920 р. у бою з більшовиками на хуторі Кресельці загинув Головний отаман Холодного Яру Василь Чучупак. 28 жовтня 1995 р. на цьому місці Всеукраїнське політичне об'єднання "Державна самостійність України" поставило пам'ятний знак.

3 квітня 1996 р. патріотична громадськість вшановує на Кресельцях і в Мельниках козаків і старшин полку гайдамаків Холодного Яру.

Заходи проходять під егідою Історичного клубу "Холодний Яр". Сьогорічні вшанування відбудуться в останні два дні квітня.

29 квітня 2012 р., в неділю, о 12.00 в селі Соснівка Олександрівського району Кіровоградської області буде відкрито пам'ятник хліборобам Соснівки, Девятки, Скаржинки і Тирнавки, які загинули післяжнивної пори 1920 року від шабель червоного ескадрону (при нинішній трасі Київ – Знам'янка, поворот на Соснівку). Автор пам'ятника – Дмитро Бур'ян (Черкаси). Побудову пам'ятника здійснено коштом Холодноярської ініціативи за участю Історичного клубу "Холодний Яр". У цей же день, о 15.00, відбудеться покладання квітів до пам'ятника чорноліському отаманові Пилипові Хмарі в с. Цвітне Олександрівського району Кіровоградської області.

30 квітня, у понеділок (вихідний день!), о 11.00, в центрі села Мельники Чигиринського району Черкаської області розпочнуться вшанування Головного отамана Холодного Яру Василя Чучупака, козаків та старшин полку гайдамаків Холодного Яру.

У програмі вшанувань – покладання квітів на могилі Василя Чучупака та братській могилі холодноярців на кладовищі села Мельники, меморіальний мітинг біля пам'ятника Героям Холодного Яру та пам'ятника Юрію Горлісу-Горському (в центрі с. Мельники, біля школи), реконструкція бою холодноярців з більшовиками (100 м праворуч від дороги Мельники – Кресельці, 1,5 км від місця проведення мітингу), покладання квітів до меморіалу Холодноярським героям на хуторі Кресельці (біля Креселецького лісництва), освячення зброї та прапорів на берегах Гайдамацького ставу (неподалік Мотриного монастиря, табличка "Монастирський став"), поминальний обід, екскурсія до дуба Максима Залізняка.

Запрошуємо до участі членів Історичного клубу "Холодний Яр", патріотичних організацій, козацьких товариств, військово-історичних клубів, партій, журналістів, народних депутатів усіх рівнів, читачів "Незборимої нації", "Шляху перемоги", "Літературної України", "Козацького краю", "Української літературної газети", "Українського слова", "Свободи", "Української газети", "Нації і держави", всіх небайдужих. Запрошуємо українські телеканали висвітлити меморіальні заходи в Холодному Яру.

Співорганізаторами урочистих вшанувань у Холодному Яру виступають Історичний клуб "Холодний Яр", Всеукраїнське об'єднання "Свобода", ГО "Вільне козацтво Холодного Яру", Холодноярська ініціатива, Товариство "Чорні запорожці" та готельно-ресторанний комплекс "Дикий хутір". Якщо й інші об'єднання, партії, товариства та фізичні особи виявлять бажання бути офіційними співорганізаторами заходів у Холодному Яру, то мають внести благодійні внески на організацію урочистостей. Назви організацій та прізвища благодійників і суми пожертв будуть оприлюднені в окремому комюніке.

У заходах візьме делегація Львівської обласної ради на чолі з її головою Олегом Панькевичем.

До зустрічі в Холодному Яру!

Історичний клуб "Холодний Яр"
Довідки: 098-00-26-994 (Петро),
066-270-20-98 (Максим),
066-709-83-16 (Владислав). Koval_r@ukr.net
kovalroman1@gmail.com

Прес-служба Історичного клубу "Холодний Яр"
Газета "Незборима нація" в Інтернеті
http://nezboryma-naciya.org.ua/

НАШОГО ЦВІТУ – ПО ЦІЛОМУ СВІТУ

Василь ШЛЯХТИЧ

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Дорога Редакціє. Нині посилаю вам свої два вірші... Один з них вдаряє оптимізмом. Це вірш, присвячений панові Степану Семенюку, мойому і вашому другові, якому у січні минуло дев'яносто два роки, а перед Воскресінням Христовим він говорив мені: "Василю, я на Великдень їду в Україну". То я попросив його, щоб він поклонився від мене НАШІЙ улюбленій Україні, з якою душею ми так близенько. Прийшовши у свою хату на чужині, я склав вірша, якого присвятив цій чудовій ЛЮДИНІ. Ось і він:

ВКЛОНІТЬСЯ, ПРОШУ, УКРАЇНІ

Панові Степану Семенюку присвячую

Кланяйтесь, прошу, Україні.
Скажіть її –
ХРИСТОС ВОСКРЕС!
Хай під прапором жовто-синім
Вимолює добро в небес.

Кланяйтеся дніпровим кручам,
Кланяйтесь людям
з-понад Дніпра,
Не згадуйте їм про болюче –
Нехай Воскреслим тішаться.

Зайдіть у Великодній ранок
У церкву й слухайте з небес,
Як херувими з прапорами
Сповіщають:
ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Пане Степане, рідний Київ
Ісуса славить від століть.
Серце Вкраїни хай нас зогріє –
Про це там Господа моліть.

Другого вірша я присвятив жертвам Акції "Вісла". І хоч щойно Великодній час почався, все-таки я спогадами вертаю у ті дні, коли нас в жорстокий спосіб насильно було викинуто з рідних земель. У вірші я згадую слова мойого тата, який спогадами через ціле життя тут, на чужині, літав у землю рідну, яка над Сяном. У наш рідний Улюч, якого у 1946 році спалили поляки, а через рік викинули нас на західні – понімецькі землі Польщі. У цьому році минає 65 років тої нашої трагедії. Дуже вас прошу, якщо можна, помістіть його на сторінках вашої газети.

МЕЛАНХОЛІЯ

З молитвою і думками
При столах разом з батьками.
Спогади наші хай линуть
У землю предків, в Україну.
Щойно там правдиві свята.
Знаю це від свого тата,
Які в Великодній ранок
Говорили: "Там, над Сяном,
Смакувало все іначе".
Бачив я, як тато плаче,
Згадуючи село рідне...
Там приснула наша гідність.
Нині тата вже немає .
Я думками там літаю...
Рідний Улюч, що над Сяном.
Спалив поляк... Нас прогнано...
Сорок сьомий... Акція "Вісла"
Жива нині в моїх мислях.
Вже шістдесят п'ять минає
Як у СЕБЕ нас немає.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9